

Υπάρχουσι συμφοραί, υπάρχουν οδύνη
τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, αἱ ὅσαι διὰ τῆς συ-
χνοτάτης ἐπαναλήψεως τῶν ἀποναρκοῦσιν ἐνίοτε
βαθμηδόν, ἐκλύουσι τὰς δυνάμεις καὶ αὐτοῦ τοῦ
ισχυροτάτου τῶν ὀργανισμῶν καὶ εἰς ὕπνον
ληθαργικὸν ἐμβάλλουσιν ὀλόκληρον τὸν ἀνθρω-
πον.

*

Ὅταν τερπόμεθα, ρεμβάζωμεν, τουλάχιστον,
ἂν δὲν σκεπτόμεθα ἄλλ' ὅταν ρεμβάζωμεν δὲν
λογαριάζομεν.

Φ. Α. Ο.

Η ΓΥΝΗ

— Θέλω κοντὰ στὸ μνημὰ μου μικρὸ δαρνοῦλας
(κλῶνο,

Τὸ δένδρο ποῦ ἀγάπησα μ' αὐτὸ ν' ἀποκοιμοῦμαι.
Νὰ τὸ ποτίξῃ ἡ ξανθὴ κάθε αὐγὴ μὲ πόνο
Κ' ἐγὼ νὰ ληρομονοῦμαι!

— Θέλω κοντὰ στὸ μνημὰ μου δάκρυ πικρὸ νὰ χύνη.
Καὶ νὰ θυμᾶται πῶς πολὺ τὴν εἶχα ἀγαπήσει!
Μ' ἓνα γλυκὸ παράπονο ἡ φίλη μου ἐκείνη
Γλυκὰ νὰ με κοιμήσῃ!

— Θέλω καὶ ξύλινο σταυρὸ στὸ μνημὰ μου ἀπάνω.
Θέλω μὲ βρύσι δροσερῆ, φτωχὸς, νὰ γειτονεύω!
Ναί, θέλω νὰ δροσιζομαι καὶ ὅταν ἀποθάνω.
Αὐτὰ νεκρὸς γυραύω!

— Κλῶνος δαρνοῦλας δροσερῆς στὸ μνημὰ του φυτρώνει
Καὶ μὲ τὴν σκέπη τοῦ σταυροῦ ὁ ἄτυχος κοιμάται.
Βρυσούλας δροσερὸ νερὸ ἐκεῖ τὸν βαλσαμώνει,
Μόνον ἡ ἀπιστὴ ἡ ξανθὴ ἐκείνον δὲν θυμᾶται

Ε. Γ. Ζ.

(8 Σεπτεμβρίου 1871

(πρὶν ΦΑΙΔΩΝ)*.

* Ἐν τῷ Ἐκζημῆ Κορομηλῆ τοῦ 1872 ἔτους, γράφων Κύρι-
ός τις ἐσφετερίσθη τὸ ἡμέτερον ψευδώνυμον . . .

Τῶ ἀρκούσι καὶ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις . . .

ΘΑ ΦΥΓΩ

Τὰ δάκρυα δὲν ὀφελοῦν, ὦ μητέρα, μὴ λυπῆσαι,
Τοὺς κόλπους μου ἀνοίγω
Ἐλθέ νὰ σ' ἀσπασθῶ, ἐλθέ, σὺ θὰ με ἐνθυμῆσαι
Ἄν φύγω.

—
Μὴ κλαίης, μητέρα μου χρυσή, τὸ δάκρυ μὲ πληγώ-
νει,

Ἦ μητέρα μου, ἐπείγω,
Ἐλθέ, ἐλθέ νὰ σ' ἀσπασθῶ, ἅς παύσωσιν οἱ στόνοι,
Θὰ φύγαι.

—
Μὴ πλέον, μητέρα, δάκρυα, ἐλθέ τώρα πλησίον
Τὰς χεῖρας μου ἀνοίγω,
Πλησίασον στὸν κόλπον μου, ἀναχωρεῖ τὸ πλοῖον
Θὰ φύγω.

—
Ἦ μητέρα, σὲ εὐχαριστῶ, σὺ ἔπαυσας νὰ κλαίης,
Ἄναχωρῶ, ἐπείγω,
Τὸν ἀσπασμὸν μου δέχθητι, δάκρυ μὴ μάτην χέης,
Ἄς φύγω.

Α . . .

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Ὁ ἐν Βιέννῃ ἀρχιμανδρίτης Κ. Ἀγαθάγγελος
Λοντρόπουλος, λόγῳ παιδείας καὶ ἀρετῆς, εἰς τῶν
ἀρίστων λειτουργῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησί-
ας, ἐκδίδει αὐτόθι μετ' οὐ πολὺ περισπούδαστον
σύγγραμμα Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, ἐξ ἀπο-
γράφου ἀποτεθησαυρισμένου παρὰ τῷ Κ. Γ.
Μαυροκορδάτῳ. Τὸ ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ κλεινοῦ
ιεράρχου ἐπιγέγραπται «Σύνταγμα θεολογίας»
ἔχει δὲ, ὡς ἠκούσαμεν, τοσαύτην ἀξίαν, ὥστε,
καὶ μεθ' ὅλην τὴν πρόοδον τῆς θεολογικῆς ἐπι-
στήμης, ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ θὰ ἀποβῇ πολυτι-
μώτατον κόσμημα εἰς τὴν κατὰ τὰλλα οὐχὶ εὐ-
ποροῦσαν ταιούτων συγγραμμάτων νεωτέραν φιλο-
λογίαν.